

UZASADNIENIE

początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:00.000]

Proszę usiąść. Zostanie ogłoszone uzasadnienie wyroku, które zarejestruje urządzenie rejestrujące dźwięk. Sygnatura akt V U 393/28. Uzasadnienie. Decyzją z dnia 19 kwietnia 2018 roku znak (...) wydano na podstawie wniosku z 19 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił przeliczenia emerytury wnioskodawcy A. Ł. na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 98 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych, bowiem do wniosku z dnia 19 marca 2018 roku wnioskodawca nie dołączył nowych dokumentów mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia. Organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 18 września 2017 roku po przeliczeniu emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1980 do 1999 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 306,05 procent i został ograniczony do 250 procent gdyż nie może przekraczać tej wysokości. Podstawa wymiaru ustalona jest w wariantcie najkorzystniejszym. W odwołaniu od powyższej decyzji A. Ł. stwierdził, że dokumenty złożył w ZUS w komplecie. W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. Podał, iż pobierając od 21 listopada 1999 roku, jako świadczenie korzystniejsze emeryturę górniczą A. Ł. po przyznaniu świadczenia kontynuował zatrudnienie. W związku ze składanymi kolejnymi wnioskami była przeliczana emerytura zgodnie z przepisami ustawy emerytalnej na podstawie art. 112 poprzez doliczenie stażu pracy. I tutaj organ rentowy wskazał decyzję z 16 marca, 13 i 28 maja 99 roku oraz 11 marca 2005 roku na podstawie art. 111 poprzez ponowne ustalenie podstawy wymiaru. I tutaj organ rentowy wskazał decyzję z 28 maja i 17 września 99 roku. Na podstawie art. 110a poprzez ponowne ustalenie podstawy wymiaru świadczenia. I tutaj organ rentowy wskazał decyzję z 22 marca 2016 roku. I w końcu na podstawie art. 110 poprzez ponowne ustalenie podstawy wymiaru. I tu jest wskazana decyzja z 18 września 2017 roku. Przeliczając decyzją z 18 września 2017 emeryturę organ rentowy ustalił podstawę wymiaru z uwzględnieniem wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych wnioskodawcy. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto, jak wskazano w odpowiedzi na odwołanie przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych 1980-1999 wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 306,05 i został ograniczony do 250 procent gdyż nie może przekraczać tej wysokości. Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie składał odwołania od wymienionych decyzji stąd są one prawomocne. W dniu 19 marca 2018 roku A. Ł. złożył kolejny wniosek o ponowne obliczenie świadczenia na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej i do wniosku nie dołączył żadnych dokumentów. Stąd zaskarżoną decyzją z przyczyn w niej wskazanych organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. A. Ł. pobiera od listopada 98 roku, jako świadczenie korzystniejsze emeryturę górniczą i po jej przyznaniu kontynuował zatrudnienie. W związku ze składanymi kolejnymi wnioskami organ rentowy wielokrotnie przeliczał świadczenie zgodnie z przepisami art. 112, art. 111, 110a i art. 110 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych poprzez doliczenie stażu pracy i ustalenie podstawy wymiaru świadczenia. Ostatnio organ rentowy decyzją z 18 września 2017 roku przeliczył podstawę wymiaru emerytury przyjmując z uwzględnieniem wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych 1980-1999 wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Ustalony na poziomie 306,05 procent wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi został ograniczony do 250 procent. Kolejne decyzje w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury są prawomocne. We wniosku z dnia 19 marca 2018 roku A. Ł. wniósł o ponowne obliczenie jego emerytury górniczej zgodnie z art. 110 w wariantcie najkorzystniejszym. Przy czym do wniosku nie dołączył żadnych dokumentów. Wydaną na skutek tego wniosku zaskarżoną decyzją organ rentowy powołując się na art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych odmówił przeliczenia świadczenia, bowiem do wniosku z dnia 19 marca 2018 roku wnioskodawca nie dołączył nowych dokumentów mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia. Organ rentowy wskazał, że decyzją z 18 września

2017 roku o przeliczeniu emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1980 do 1999 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 306,05 procent i został ograniczony do 250 procent gdyż nie może przekraczać tej wysokości. Podstawa wymiaru ustalona jest w wariantcie najkorzystniejszym. I te okoliczności są niesporne, szczególnie, gdy się uwzględni treść akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy. Sąd zważył, co następuje. Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia emerytury. Organ rentowy decyzją z 19 kwietnia 2018 roku odmówił przeliczenia, bowiem ubezpieczony nie dołączył do wniosku z 19 marca 2018 roku nowych dokumentów mających wpływ na zmianę wysokości świadczenia. Stanowisko organu rentowego jest w tym zakresie uzasadnione. Przede wszystkim należy podkreślić istotny i niesporny fakt, że wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury, której wysokość wielokrotnie ustalano prawomocnymi decyzjami, w tym ostatnią także prawomocną decyzją z 18 września 2017 roku. Prawidłowo organ rentowy stwierdza, że ponowne ustalenie wysokości świadczenia może nastąpić po spełnieniu przesłanek określonych we wskazanym przez organ rentowy przepisie art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych Dziennik Ustaw z 2017 roku pozycja 1383 ze zmianami. Przepis ten w ust. 1 stanowi, iż w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu uchyła lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość między innymi, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. W ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stanowisko organu rentowego jest uzasadnione. Wnosząc, bowiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury A. Ł. nie dołączył do stanowiącego podstawę zaskarżonej decyzji wniosku żadnych nowych dowodów, które miałyby wpływ na wysokość jego emerytury. Nie zachodzi, zatem określona przepisem art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanka uzasadniająca ponowne ustalenie wysokości świadczenia. Należy przy tym wskazać, że szczególnie ostatnio wnioskodawca nie zaskarżył decyzji z 18 września 2017 roku, w której organ rentowy prawomocnie przeliczył emeryturę. Poza tym także jego emeryturę przeliczano w postulowany przez niego we wniosku sposób zgodnie z art. 110 ustawy emerytalnej. Mając powyższe na uwadze Sad na podstawie art. 477(14) paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.

[Koniec części 00:09:35.470]